

LBRIS

We know
books

JONATHAN STROUD

CONACUL BÂNTUIT

VOL. 1

Seria
LOCKWOOD ȘI ASOCIAȚII

editura rao

Nu vreau să vorbesc prea mult despre primele cazuri de bântuire la care am lucrat ca angajată a agenției Lockwood și Asociații, pentru că doresc să protejiez identitatea victimelor și nu vreau să vă împărtășesc toate amănuntele înfiorătoare, dar mai ales pentru că le-am zăpăcit pe toate, în fel și chip. Poftim! Recunosc! Niciunul dintre acele cazuri n-a fost soluționat exemplar. Monstrul din Mortlake a fost într-adevăr alungat, însă doar până în Richmond Park, unde hoinărește și-acum în miez de noapte, printre arborii tăcuți. Da, Spectrul Cenușiu din Aldgate și entitatea supranumită „Zornăie Oase“ au fost anihilați, însă nu înainte de a provoca alte câteva decese, cărora acum nu le mai văd rostul. Cât despre umbra întunecată care-i bântuia pașii tinerei doamne Andrews, punându-i în primejdie sănătatea mentală și tivul rochiei, o urmărește și acum pe sărmana femeie, indiferent pe ce cărări o poartă viața. Prin urmare, nu se poate spune că aveam reputația nepătată în seara aceea cețoasă de toamnă, în care Lockwood și cu mine am oprit la numărul 62 de pe Sheen Road și am sunat la ușă.

Stăteam în prag cu spatele la stradă, ascultând zgomotul înăbușit al traficului. Lockwood a apăsat soneria cu un deget înmănușat. Ecoul clopoțelului s-a auzit până undeva în străfundurile casei. Am privit ușa. Ici-colo se

zăreau mici zgârieturi pe suprafața lăcuită și pe cutia poștală. Cele patru gemulețe mate ascundeau întunecimi greu de pătruns. Veranda părea lăsată în paragină, iar în cotloane zăceau aceleași frunze jilave care acopereau cărarea și pajiștea din fața casei.

– Bun, am rostit. Nu uita noile reguli. Nu care cumva să te ia gura pe dinainte și să dai glas tuturor observațiilor care-ți trec prin cap. Nu emite de față cu ei speculații cu privire la cine a ucis pe cine, cum și când. Și, mai presus de toate, nu-l imita pe client. Te rog. Am stabilit deja că e o idee foarte proastă.

– Cam multe interdicții, Lucy, spuse Lockwood.

– Pe bună dreptate.

– Știi doar că am o ureche muzicală fantastică. Preiau accentul interlocutorilor din mers.

– N-ai decât să-i imiți după ce isprăvim toată treaba. Nu în gura mare, nu de față cu ei și, mai ales, nu atunci când te adresezi unei namile de irlandez cu un defect de vorbire și te afli la un kilometru de cel mai apropiat drum public.

– Ce-i drept, era uimitor de iute pentru dimensiunile sale, fu de părere Lockwood. Dar cred că ne-a prins bine fuga aia. Ai simțit până acum ceva?

– Încă nu. Slabe șanse, aici afară. Tu?

Lockwood renunță să mai apese pe sonerie și își aranjă ușor gulerul.

– Spre surprinderea mea, da. Cineva a murit în grădină în ultimele câteva ceasuri. Sub dafinul de colo.

– Acum o să-mi spui că vezi o strălucire mică.

Stăteam cu capul înclinat și ochii mijiți, ascultând tăcerea casei.

– Așa-i. De mărimea unui șoricel, recunosc Lockwood. Se prea poate ca pisica să fi prins un șoarece de câmp.

– Păi... dacă a fost un șoarece, n-are nicio legătură cu cazul nostru.

– Cel mai probabil.

În spatele geamurilor mate se zări o mișcare. O formă întunecată înainta prin beznă.

– Îi dăm drumul, am spus. Vine. Ține minte ce-am vorbit.

Lockwood înșfăcă sacul marinăresc de la picioare. Am făcut amândoi câțiva pași în spate, arborând zâmbete respectuoase pe chip.

Am așteptat. Nu se întâmplă nimic. Ușa rămase închisă. Nu era nimeni înăuntru.

Lockwood dădu să spună ceva, dar în acel moment auzirăm pași în spatele nostru, pe potecă.

– Îmi cer mii de scuze!

Dintre cețuri se ivi o femeie, înaintând încet. De cum ne zări însă, iuți pasul.

– Mii de scuze! repetă ea, în timp ce urca treptele. Am avut ceva de rezolvat. Nu mi-am închipuit că veți ajunge atât de repede.

Era o femeie mică și îndesată, între două vârste, cu o rotunjime pronunțată a chipului. Părul drept, blond-cenușiu, era prins ordonat deasupra urechilor cu agrafe. Purta o fustă lungă și neagră, cămașă albă și o uriașă jachetă de lână tricotată, cu buzunare laterale. Într-o mână ținea un dosar subțire.

– Doamnă Hope? am spus. Bună seara, doamnă. Mă numesc Lucy Carlyle, iar el este partenerul meu, Anthony Lockwood, de la Lockwood și Asociații. Am venit în urma apelului dumneavoastră.

Femeia se opri pe penultima treaptă și ne cercetă cu ochii larg deschiși, în cenușiul cărora se citeau toate emoțiile deja familiare nouă. Neîncredere, indignare, incertitudine și groază. Nu lipsea niciuna. În meseria pe care-o practicam ne întâlneam adesea cu ele, așa că n-o luam ca pe un afront.

Își mută privirea de la unul la altul, analizând hainele noastre impecabile, părul pieptănat și aranjat, săbiile care ne scânteiau la brâu și sacii uriași pe care-i târăsem după noi. O vreme, privirea ei zăbovi pe chipurile noastre. Nu părea deloc dornică să deschidă ușa. Mâna ei liberă era adânc îngropată în buzunarul jachetei, trăgând cu putere de material.

– Sunteți doar voi doi? rosti ea în cele din urmă.

– Doar noi, am răspuns.

– Sunteți foarte tineri.

Lockwood zâmbi larg, iar surâsul său luminează seara.

– Întocmai, doamnă Hope. Știți că așa se fac lucrurile astea.

– De fapt, eu nu sunt doamna Hope.

Un zâmbet șters încolți pe chipul ei, oglindind surâsul lui Lockwood, apoi dispăru fără urmă, lăsând locul spaimei.

– Sunt fiica ei, Suzie Martin. Mă tem că mama nu poate veni.

– Dar am vorbit cu ea să ne arate puțin casa, am spus.

– Știu.

Își coborî privirea spre pantofii ei negri, eleganți.

– Nu dorește să mai calce pe-aici. Împrejurările oribile ale morții tatei ar fi un motiv suficient de bun, dar în ultima vreme... anomalii din timpul nopții sunt tot mai frecvente. Astă-noapte a fost oribil, iar mama s-a săturat,

și de azi stă la mine. Ne-am hotărât să vindem, însă doar după ce curățăm casa.

Miji ochii puțin.

– Tocmai de aceea v-am chemat pe voi... Iertat să-mi fie, dar n-ar trebui să aveți un supraveghetor? Aveam impresia că investigațiile se fac întotdeauna în prezența unui adult. Ce vârstă aveți?

– Suntem suficient de în vârstă, și totuși potrivit de tineri, rosti Lockwood, zâmbind. Nici că se putea mai bine.

– La drept vorbind, doamnă, am adăugat eu, legea spune că prezența unui adult e necesară doar în perioada de pregătire a agenților. Într-adevăr, unele companii mai mari angajează întotdeauna supraveghetori, însă asta ține strict de politica firmei respective. Noi avem toate calificările necesare, suntem independenți și nu vedem rostul unui supraveghetor.

– Din experiență vă spunem că adulții mai mult ne incurcă, rosti Lockwood cu glas mios. Dar firește, ca să nu existe neînțelegeri, vă putem arăta autorizațiile...

Femeia își trecu o mână prin părul blond și ordonat.

– Nu, nu... nu-i nevoie. Mama v-a ales anume pe voi. Sunt convinsă că totul va fi bine... spuse ea pe un ton neutru, în care se citea neîncrederea.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Vă mulțumim, doamnă.

M-am uitat pieziș la ușa tăcută.

– Ar mai fi o întrebare. Mai e cineva acasă? Când am sunat, mi s-a părut că...

Femeia își înalță capul brusc și mă privi în ochi.

– Nu. Imposibil. Eu am singura cheie.

– Înțeleg. Pesemne că m-am înșelat.

– N-o să vă mai rețin, rosti doamna Martin. Mama a completat formularul pe care i l-ați trimis.

Ne oferi dosarul bej.

– Trage nădejde că vă va fi de folos.

– Fără îndoială.

Lockwood îl vâri într-un buzunar interior al paltonului.

– Vă mulțumim foarte mult. Cred că ar trebui să ne apucăm de treabă. Spuneți-i mamei dumneavoastră că o vom contacta în zori.

Femeia îi înmână un set de chei. Din stradă se auzi un claxon. Un altul îi răspunse. Mai era suficient timp până la ora stingerii, când începea restricția, dar noaptea se lăsa și neliniștea puneă stăpânire pe sufletele oamenilor. Cu toții doreau să ajungă acasă. În scurt timp, străzile Londrei aveau să fie pustii, cu excepția vălătucilor de ceață și a razelor lunii. Cel puțin asta credeau adulții.

Suzie Martin știa prea bine acest lucru. Ridică din umeri și se înveli strâns în jacheta tricotată.

– Cred că ar fi bine să plec și eu. Bănuiesc că ar trebui să vă urez noroc... Își întoarse privirile. Sunteți atât de tineri! E groaznic că s-a ajuns aici.

– Noapte bună, doamnă Martin, spuse Lockwood.

Femeia coborî treptele cu pași grăbiți. După câteva clipe, se făcu nevăzută în ceață, sub crengile dafinilor.

– Nu părea mulțumită, am spus. Cred că mâine vom fi înlocuiți.

– Atunci hai să-i dăm de capăt în noaptea asta. Ești pregătită?

– Sunt, am răspuns, mângâind mânerul spadei.

*
* *

Când pășești într-o casă bântuită de un Vizitator, e bine să intri cât mai repede. E una dintre primele reguli pe care le-nveți. Nu ezita, nu șovăi în prag. De ce? Pentru că în acele câteva clipe încă nu e prea târziu. Dacă stai în prag, mângâiat pe spate de adierea răcoroasă, încercând să deslușești ceva prin bezna din fața ta, ai fi tare prost dacă nu ți-ar veni să te răsucești pe călcâie și s-o iei la sănătoasa. În clipa în care devii conștient de acest lucru, voința ți se scurge prin tălpi, groaza te ia în stăpânire și gata, asta a fost tot, ești terminat înainte de a începe misiunea. Eu și Lockwood învățasem lecția pe pielea noastră, așa că n-am stat prea mult pe gânduri. Am intrat înăuntru, am lăsat gențile din mână și am închis ușa ușor. Apoi, cu spatele la ea, unul lângă celălalt, am încercat să vedem și să auzim ceva.

Antreul casei în care până nu demult locuiseră domnul și doamna Hope era lung și destul de îngust, deși tavanul înalt dădea senzația de spațiu. Podeaua era acoperită cu plăci de marmură albe și negre, dispuse în diagonală, iar pereții erau tapetați în nuanțe palide. La jumătatea coridorului, o scară urca spre întunericul de la etaj. De-o parte și de alta a treptelor se zăreau uși deschise, ca două hăuri negre.

Firește, bezna s-ar fi risipit de-ndată ce am fi aprins luminile. Întrerupătorul era chiar acolo, dar nu aveam de gând să-l folosim. Vedeți voi, a doua regulă spune că electricitatea încurcă treburile. Amorțește simțurile, te slăbește și îți întunecă judecata. Mult mai bine e să privești și să asculți în beznă. Teama te ajută.

Așteptam în tăcere, cercetând împrejurimile. Eu ascultam, iar Lockwood privea. În încăpere era frig.

Aerul purta acel iz mucegăit, ușor acru, caracteristic caselor abandonate.

M-am apropiat de Lockwood.

– N-au încălzire, am șoptit.

– Mm-hm.

– Crezi că și din alte motive?

– Mm-hm.

Pe măsură ce mă obișnuiam cu întunericul, am început să deslușesc tot mai multe contururi. Sub stâlful încovoiat al balustradei am distins o masă lustruită, pe care zăcea un vas de porțelan plin cu tot soiul de nimicuri. Pe pereți atârnav tablouri, postere îngălbenite de vreme cu artiști de odinioară și fotografii cu dealuri bucolice și întinderi de apă. Cât se poate de inofensiv. De fapt, era un antreu plăcut la vedere, care cu siguranță că ar fi fost mult mai agreabil în timpul zilei. Acum însă, lumina care pătrundea timid prin geamurile mate se întindea dinaintea ochilor noștri, luând forma unor sicrie alungite, care încadrau la perfecție umbrele noastre. Ca să nu mai vorbim despre faptul că bătrânul Hope murise chiar în această încăpere.

Am tras adânc aer în piept, încercând să mă relaxez și să alung gândurile negre. Apoi mi-am pus pleoapele pavază în fața întunericului atotcuprinzător și am ascultat.

Am ascultat...

Antreurile, palierele și scările sunt arterele și traheile oricărei clădiri. Totul este canalizat prin aceste culoare. La urechi îți ajung ecurile lucrurilor care se petrec în odăile adiacente. Uneori distingi și alte zgomote care, la drept vorbind, n-ar trebui să fie acolo. Ecuri din trecut, ecurile formelor tainice...

Trăiam un asemenea moment.

Mi-am deschis ochii, am înșfăcat sacul și m-am îndreptat cu pași timizi spre casa scârilor. Lockwood stătea deja lângă masa poleită, sub balustradă. Pe chipul său licărea nedeslușit lumina de-afară.

– Ai auzit ceva? m-a întrebat.

– Da.

– Ce?

– Niște bătăi neregulate. Abia perceptibile. Greu de zis de unde provin. Dar se vor intensifica. Încă nu e complet beznă afară. Dar tu?

Lockwood făcu semn spre trepte.

– Îți amintești cum a sfârșit domnul Hope, nu?

– A căzut pe scări și și-a rupt gâtul.

– Exact. Ei bine, urmele morții sale strălucesc încă puternic în zona asta, chiar și după trei luni. Îmi pare rău acum că nu mi-am adus ochelarii de soare. Înseamnă că ceea ce i-a povestit doamna Hope lui George la telefon se potrivește cu realitatea. Soțul ei s-a împiedicat, s-a dat de-a berbeleacul pe scări și s-a izbit de podea.

Aruncă o privire în susul scării întunecate.

– O scară lungă și îngustă... Groaznic mod de-a sfârși.

M-am aplecat și am privit cu atenție podeaua, încercând să străpung semiîntunericul din încăpere.

– Ai dreptate, marmura a crăpat sub forța impactului. Cred că a căz...

Două bubuituri puternice se auziră pe scări. O pală de aer rece îmi palmui obrazii. Înainte să pot mișca un deget, ceva mare, moale și incredibil de greu ateriză la picioarele mele. Izbitura făcu să-mi clănțâne dinții.

Am sărit înapoi și mi-am scos spada. M-am lipit de perete, cu arma în mână, tremurând din toate încheieturile, privind agitată în stânga și-n dreapta.

Nimic. Treptele erau pustii. Pe podea nu se zărea nici urmă de trup neînsuflețit.

Lockwood se rezemă nonșalant de balustradă. Deși era prea întuneric să-mi dau seama, puteam să jur că ridi-case o sprânceană. Nu auzise nimic.

- Lucy, ești bine?

- Nu, am răspuns, răsufând greoi. Tocmai ce-am auzit ecoul prăbușirii domnului Hope. Foarte zgomo-tos și cât se poate de autentic. Am avut impresia că mi-a căzut în cap. Nu râde. Nu-i deloc amuzant.

- Îmi cer scuze. E încă devreme, și spectacolul a înce-put deja. Mai târziu va fi și mai interesant. Cât o fi ceasul?

A treia regulă importantă e să porți ceas cu cadran luminos. De preferință unul care să facă față scăderilor bruște de temperatură și șocurilor ectoplasmice.

- În jur de șase.

- Perfect.

Dinții lui Lockwood se apropiau în strălucire de cadranul ceasului meu.

- Avem timp suficient să bem o ceașcă de ceai. Apoi, găsim fantoma.

Când mergi la vânătoare de spirite malefice, lucrurile simple sunt cele mai importante. Vârful de argint al spadei scânteind în beznă; pilitură de fier împrăștiată pe podea; canistre sigilate de foc grecesc¹, pentru situații extreme... Totuși, numeroasele pliculețe de ceai negru, de preferință de la Pitkin Brothers de pe Bond Street, sunt deopotrivă cele mai simple și cele mai importante.

Ce-i drept, când vine vorba despre supraviețuire, nu se compară cu spada sau cu cercul de fier, și nici cu protecția oferită de un perete de foc. Dar asigură un element vital. Te ajută să nu-ți pierzi mințile.

Nu-i deloc plăcut să stai într-o casă bântuită, așteptând în beznă. Încetul cu încetul, noaptea te învăluie, tăcerea îți apasă greu pe timpane, iar dacă nu ești prudent, curând începi să vezi sau să auzi lucruri izvorâte din propria minte. Pe scurt, ai nevoie de ceva care să-ți abată gândurile de la grozăvii. Fiecare angajat al agenției Lockwood are tabietul său. Eu desenez, George citește benzi desenate, iar Lockwood frunzărește tabloidele, dar cu toții îndrăgim ceaiul și biscuiții, iar noaptea petrecută în reședința Hope nu făcea excepție de la regulă.

¹ Armă incendiară, inventată în jurul anului 672, în Imperiul Bizantin, folosită, se pare, mai ales în confruntările navale datorită proprietății substanței de a arde chiar și în contact cu apa (n.red.)